

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a soudce Mgr. Bc. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobců: a) JUDr. V. K.

b) Ing. E. L.

oba žalobci zastoupeni advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
sídlem Bubeníčкова 502/42, 615 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo kultury**
sídlem Maltézské náměstí 471/1, 118 11 Praha

o žalobách proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 31.5.2018, č.j. MK 35928/2018 OLP

takto:

- I. Žaloba žalobce a) JUDr. V. K. se zamítá.
- II. Žaloba žalobce b) Ing. E. L. se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata sporu a předcházející průběh řízení

1. Žalobci se dvěma samostatnými žalobami podanými u Městského soudu v Praze, které soud usnesením ze dne 25.10.2018 č.j. 15 A 19/2018 – 35 spojil ke společnému projednání, domáhali zrušení rozhodnutí ministra kultury označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí žalovaného ze dne 2.11.2017, č.j. 69516/2017 OPP (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“). Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo podle ustanovení § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) rozhodnuto, že dům č.p. X na pozemku p.č. X v k.ú. Ž. není od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí kulturní památkou. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podali mj. žalobci a) i b) rozklady, které byly napadeným rozhodnutím zamítnuty jako nepřipustné.
2. Z obsahu správního spisu vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno na základě žádosti Ing. L. G. doručené žalovanému dne 3.10.2017, kterou se žadatel domáhal rozhodnutí o existenci památkové ochrany domu na adrese Š. v B., který je v jeho vlastnictví.
3. V rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaný uvedl, že z evidenčních dokumentů a podkladů vyplývá, že dům č.p. X na pozemku p.č. X v k.ú. Ž. byl do státního seznamu nemovitých kulturních památek zapsán dne 9.2.1989, tedy již v době platnosti zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní památkové péči“ nebo „zákon č. 20/1987 Sb.“). S účinností tohoto zákona však *de iure* zanikly původní státní seznamy kulturních památek, neboť přestala platit vyhláška č. 116/1959 Ú.l., o evidenci kulturních památek (viz § 46 zákona č. 20/1987 Sb.), a ty se tak staly součástí nově vzniklého jednotného Ústředního seznamu kulturních památek. Od 1.1.1988 tedy již nebylo možné do původního státního seznamu nemovitých kulturních památek zapisovat, neboť ten s účinností zákona č. 20/1987 Sb., a pozbytím platnosti zákona č. 22/1958 Sb., přestal existovat. Od 1.1.1988 se podle § 2 zákona č. 20/1987 Sb., může stát kulturní památkou pouze věc prohlášená za kulturní památku Ministerstvem kultury. Ve vztahu k dotčenému objektu, který je součástí kulturní památky rejstr. čís. ÚSKP ČR: 48688/7-8040, tak žalovaný v souladu s § 42 zákona č. 20/1987 Sb., deklaroval, že není kulturní památkou ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
4. Na základě rozkladu žalobců, kteří se do řízení přihlásili jako opomenutí účastníci, bylo vydáno napadené rozhodnutí. Ministr kultury jím zamítl rozklady žalobců pro nepřipustnost z toho důvodu, že žalobci nejsou vlastníky domu č.p. X, a tudíž nejsou účastníky řízení o žádosti vlastníka tohoto domu o určení, zda tento dům je či není kulturní památkou. Ministr kultury dospěl s odkazem na § 3 zákona č. 20/1987 Sb., k závěru, že žalobci jakožto vlastníci sousedních nemovitostí nejsou účastníky řízení podle § 27 odst. 1 ani odst. 2 správního řádu. Následně se ve smyslu § 92 odst. 1 správního řádu zabýval rozklady žalobců jakožto podněty k zahájení přezkumného řízení, obnovy řízení nebo vydání nového rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že předpoklady k zahájení uvedených typů řízení naplněny nejsou.

II. Obsah žalob a vyjádření žalovaného

5. Žalobci ve svých žalobách nejprve shrnuli předcházející průběh správního řízení a poukázali na skutečnosti, které dle jejich názoru s řízením souvisejí. Jako důvody, které podle jejich názoru způsobují nezákonnost napadeného rozhodnutí, uvedli a) krácení svého práva na spravedlivý proces, neboť jim bylo upřeno právo účastnit se správního řízení, zejména pak právo účastnit se dokazování, b) nesprávnou aplikaci § 142 správního řádu, c) absenci věcného posouzení, d) nesprávnou aplikaci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7.2.2018, č.j. 9 As 330/2016-192; všechny tyto důvody pak podrobně rozvedli.
6. Žalovaný navrhl, aby byly žaloby odmítnuty, neboť k jejich podání žalobci, kteří nejsou vlastníky dotčené nemovitosti, nejsou aktivně legitimováni. Napadené rozhodnutí se jich totiž přímo nedotýká, dotčen je pouze vlastník domu č.p. X na pozemku parc.č. X v k.ú. Ž., nikoli sousedé (žalobci).
7. V replice k vyjádření žalovaného setrvali žalobci na svých žalobních tvrzeních a zdůraznili, že povaha předmětné nemovitosti je jiná (nejednalo se o samostatné řadové domky, nýbrž o jeden celek - trojdům, se třemi samostatnými vchody) a žalovaný v tomto ohledu nedostatečně zjistil skutkový stav.

III. Ústní jednání před soudem

8. Při ústním jednání před soudem dne 27.8.2020 účastníci řízení setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích, k čemuž odkázali na obsah svých písemných podání. Žalovaný při jednání zodpověděl též dotaz soudu ze dne 29.7.2020, zda nemovitosti ve vlastnictví žalobců mají status památkově chráněných objektů, a to tak, že tyto nemovitosti jsou nadále památkově chráněny. Žalovaný též odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.4.2019, č.j. 5 As 309/2018-40. Právní zástupce žalobců zdůraznil, že napadené rozhodnutí je formalistické. Obšírněji se pak zabýval důvody, pro které je Ing. H. zjevně přiznáváno výhodnější postavení, jakož i neutěšeným stavem památkové ochrany v B.. Dále na podporu argumentace, že žalobcům mělo být přiznáno postavení účastníků řízení, neboť domy ve vlastnictví žalobců a Ing. G. jsou jednou stavbou, uvedl, že pro řešení otázky účastenství není podstatné občanskoprávní uspořádání, tj. to, jak jsou zaznamenány vlastnické vztahy v katastru nemovitostí, nýbrž stavebnětechnický stav budovy. Při jednání přítomný žalobce a) k věci uvedl, že se proti zamýšleným stavebním úpravám předmětné nemovitosti ve vlastnictví Ing. G. brání jako účastník stavebního řízení a předložil aktuální fotodokumentaci objektu.

IV. Posouzení věci soudem

9. Soud nejprve v reakci na argumentaci žalovaného uvádí, že žaloby jsou přípustné, neboť napadené rozhodnutí, jehož těžištěm je posouzení otázky účastenství žalobců v řízení o určení, zda dům č.p. X na pozemku p.č. X v k.ú. Ž. je či není kulturní památkou, je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Žalobci jsou zároveň osobami aktivně legitimovanými k podání žalob proti napadenému rozhodnutí, neboť tvrdí zkrácení na

svých právech (tj. zejména na právu účasti ve správním řízení) tímto rozhodnutím, jímž bylo rozhodnuto o jejich statusu v uvedeném řízení.

10. Aktivní žalobní legitimaci v řízení podle § 65 a násl. s.ř.s. nelze ztotožňovat s řešením otázky, zda žalobci mají postavení účastníka správního řízení, které jim napadeným rozhodnutím bylo upřeno. Je to právě otázka účastenství žalobců ve správním řízení, která je důvodem žalobní aktivity žalobců, a bude tak podrobena soudnímu přezkumu.
11. Městský soud v Praze tedy přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).
12. Nutno předeslat, že předmětem posouzení je právě a pouze otázka účastenství žalobců ve správním řízení, a pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí jsou tak irelevantní námitky, které zpochybňují zákonnost a správnost rozhodnutí ve věci samé, tj. otázku, zda předmětná nemovitost je či není kulturní památkou. Jakkoli se totiž žalovaný této otázce v napadeném rozhodnutí rovněž věnoval, činil tak pouze v rámci svých úvah o naplnění předpokladů pro případné využití mimořádných opravných prostředků. Tyto úvahy však předmětem sporu nejsou. Zákonnost a správnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně by totiž žalobci mohli zpochybnit až z pozice účastníků správního řízení.
13. Podle § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu účastníky řízení jsou v řízení o žádosti žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu.
14. Podle § 27 odst. 2 správního řádu jsou účastníky řízení též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.
15. Podle § 27 odst. 3 správního řádu jsou účastníky řízení rovněž osoby, o kterých to stanoví zvláštní zákon. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, mají postavení účastníků podle odstavce 2, ledaže jim má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají; v tom případě mají postavení účastníků podle odstavce 1.
16. Podle § 142 odst. 1 správního řádu správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.
17. Podle § 142 odst. 2 správního řádu podle odstavce 1 správní orgán nepostupuje, jestliže může o vzniku, trvání nebo zániku určitého právního vztahu vydat osvědčení anebo jestliže může otázku jeho vzniku, trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení.
18. Pro účely posouzení otázky účastenství ve správním řízení o určení právního vztahu, jehož předmětem je rozhodnutí o tom, zda určitá věc je či není kulturní památkou ve smyslu zákona o státní památkové péči, je nejprve nutno obecně uvést, že práva a povinnosti vyplývající ze skutečnosti, že konkrétní věc (či její část) má status kulturní památky, náleží primárně vlastníkově této věci (objektu). Prohlášení věci za kulturní památku je totiž omezením vlastnického práva, které je ve veřejném zájmu a je vlastníkově věci se statutem

kulturní památky kompenzováno (viz nálezný Ústavního soudu ze dne 23.6.1994, sp. zn. I. ÚS 35/94), konkrétně např. ve formě příspěvku na zachování a obnovu kulturní památky dle § 16 zákona o státní památkové péči či daňovým zvýhodněním [§ 9 odst. 1 písm. p) zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí, ve znění pozdějších předpisů]. Obdobná omezení a práva nenáleží jiným osobám.

19. Správní řízení v nyní projednávané věci bylo zahájeno na základě žádosti vlastníka objektu, k němuž měla být vázána památková ochrana, tj. vlastníka domu č.p. X na pozemku p.č. X v k.ú. Ž.. Předmětem posouzení v řízení o určení právního vztahu byla památková ochrana domu ve vlastnictví žadatele, který je součástí „trojdomu“, resp. souboru tří řadových domů, přičemž žalobci a) a b) jsou vlastníky dvou zbývajících domů z tohoto souboru. Jak je patrné z evidence katastru nemovitostí, nemovitost ve vlastnictví žalobce b) sousedí s posuzovanou nemovitostí žadatele přímo a nemovitost žalobce a) je v sousedství nepřímém.
20. Žalobci nejsou vlastníky nemovitosti, jejíž památková ochrana byla předmětem řízení o určení právního vztahu, a účastenství v řízení jim tedy nemůže náležet na základě § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu. Podklady založené ve správním spise ani nesvědčí tvrzení žalobců, že se v případě objektu č.p. X jedná o část stavebního objektu se třemi samostatnými byty s vlastními vchody, kdy každá část daného domu (bytu) má vlastní číslo popisné. Ostatně čísla popisná lze přidělit pouze samostatným budovám, nikoli bytům (srov. § 31 zákon č. 128/2000 Sb., o obcích). Rovněž z fotografií předmětných nemovitostí (rodinných domů ve vlastnictví Ing. L. G. a žalobců) nacházejících se v Ústředním seznamu kulturních památek je dle náhledu soudu zřejmé, že se jedná o jednopatrové řadové domy, které mají oddělené střechy, odlišné fasády, různé okenní a dřevní výplně, a které jsou vedeny jako samostatné nemovitosti. Takto jsou vyznačeny též v katastru nemovitostí. Dle názoru soudu není pro účely posouzení této otázky určující, jakým způsobem jsou domy žalobců a Ing. L. G. stavebně-technicky propojeny, jak bylo podrobněji rozvedeno v replice žalobců k vyjádření žalovaného za účelem podpory argumentace, že se jedná o jeden celek se třemi byty. Žalobci a Ing. L. G. nejsou spoluvlastníky jednoho domu, nýbrž každý z nich je vlastníkem jednoho řadového domu, tj. domu, pro který je obecně charakteristické, že je řazen těsně vedle jiného řadového domu, s nímž sdílí nosnou zeď.
21. Žalobci nejsou ani tzv. dotčenými osobami podle § 27 odst. 2 správního řádu, neboť výsledek řízení o určení právního vztahu, tj. deklarace existence či neexistence statusu kulturní památky ve vztahu k nemovitosti ve vlastnictví žadatele, se přímo nedotýká jejich práv jakožto vlastníků sousedních nemovitostí. O tom ostatně svědčí i skutečnost, že domy ve vlastnictví žalobců i nadále mají status památkově chráněných nemovitostí. Tyto dopady ve vztahu k nim mohou být nanejvýš nepřímé, a to v tom smyslu, že žalobci mohou v případě vlastních nemovitostí – jsou-li nadále evidovány jako nemovitosti památkově chráněné – očekávat stejný postup ze strany žalovaného. Ze zákona o státní památkové péči či jiné právní úpravy zároveň nevyplývá, že by jiné osoby (vlastníci sousedních nemovitostí či zainteresovaná veřejnost) měly postavení účastníků řízení (§ 27 odst. 3 správního řádu), v němž je řešena existence památkové ochrany konkrétní věci (objektu).

22. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí případně poukázal na okruh účastníků řízení o prohlášení věci za kulturní památku podle § 3 zákona o státní památkové péči, který by měl korespondovat s okruhem účastníků řízení o určení právního vztahu, je-li předmětem takového řízení deklarace památkové ochrany ve vztahu ke konkrétnímu objektu (nemovitosti). Žalovaný zcela správně uvedl, že „*pokud návrh na prohlášení předmětného objektu za kulturní památku podá osoba, která není vlastníkem věci navržené na prohlášení památky, pak je nutno takový návrh považovat toliko za podnět podle § 42 správního řádu k zahájení správního řízení z moci úřední podle § 46 správního řádu*“. (...) „*Rozhodnutím o prohlášení věci za kulturní památku není založeno, změněno nebo zrušeno subjektivní právo anebo povinnost anebo prohlášeno, že takové právo nebo povinnost mají anebo nemají, těm osobám, které nejsou vlastníky předmětné věci*“. Takové rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí o deklaraci památkové ochrany v řízení o určení právního vztahu, se přímo dotýká pouze vlastníka takové věci, nikoli fyzických či právnických osob (byť by se jednalo o sousedy), které z pozice nevlastníků nemají k takové věci srovnatelná práva a povinnosti (srov. k tomu na jedné straně např. ust. § 7 odst. 4, § 12 - oznamovací povinnost vlastníka, § 9 odst. 1 – povinnost vlastníka nést náklady na péči o kulturní památku a na straně druhé pouze obecnou preventivní povinnost ostatních v § 9 odst. 3 pro ostatní).
23. Nejsou-li žalobci vlastníky nemovitosti, o jejímž památkovém statusu bylo řízení vedeno, nemohou být dotčeni na právech, které z postavení vlastníka vyplývají. Jako vlastníci sousedních nemovitostí proto nemohou být dotčeni na tvrzeném „právu příjemce dotací“ ani na „právu na památkovou ochranu vlastní nemovitosti“. Z uvedených důvodů nebyli žalovaným oprávněně považováni za účastníky předmětného řízení. Soud tedy nepřisvědčil argumentaci žalobců, že okruh účastníků řízení o určení právního vztahu (vedeného na žádost osoby, která na něm má „právní zájem“) má být v daném případě širší než okruh účastníků řízení o prohlášení věci za kulturní památku. Pokud žalovaný ve vyjádření k žalobě spíše ilustrativně poukázal na možné přímé dotčení též vlastníků sousedních nemovitostí v případě vydání samostatného rozhodnutí o vymezení ochranného pásma kulturní památky podle § 17 zákona o státní památkové péči, o takové rozhodnutí se v posuzované věci nejednalo.
24. K dalším žalobním námitkám soud uvádí, že termínem „průčelí“ se podle Internetového slovníku současné češtiny, verze 2.0, Lingea s.r.o., 2018 rozumí „přední strana budovy“. Jakkoli je obecně z hlediska památkové ochrany žádoucí, aby průčelí vedle sebe stojících rodinných domů, spadají-li architektonicky do stejného souboru, byla chráněna stejným způsobem, tento požadavek nemá dopady na řešení otázky účastenství žalobců v řízení o určení právního vztahu, jehož předmětem byla sousední nemovitost. Jak již bylo naznačeno výše, dopady takového řízení do právní sféry žalobců jsou pouze nepřímé, a to zejména z hlediska legitimního očekávání, že v obdobných věcech budou správní orgány rozhodovat obdobně (viz § 2 odst. 4 správního řádu).
25. Z podání žalobců je seznatelné, že jim vadí tvrzený nerovný přístup ze strany úřadů; zatímco oni v minulosti byli ze strany orgánu státní památkové péče v rámci stavebních úprav svých nemovitostí omezováni právě s odkazem na jejich památkovou ochranu, jejich soused Ing. L. G. bude takových restrikcí ušetřen. Žalobci jistě mohou vnímat takovou změnu přístupu orgánů státní památkové péče jako příkoří, je však nutno podotknout, že řešení problematiky památkové ochrany nemovitostí, které byly do seznamu kulturních

památek zapsány teprve za účinnosti zákona o státní památkové péči, byť o jejich existenci bylo rozhodnuto již dříve (jako tomu bylo i v posuzované věci), nebylo zcela jednoznačné.

26. Závěry uvedené v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil relativně nedávno Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7.2.2018, č.j. 9 As 330/2016-192, který (v návaznosti na dřívější rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.7.2008, č.j. 3 As 26/2008-72) vyslovil, že za účinnosti zákona č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách (tj. za účinnosti zákona předcházejícího zákonu o státní památkové péči) se věc stávala kulturní památkou ze zákona tím, že naplnila znaky kulturní památky vymezené v § 2 odst. 1 tohoto zákona. Za účinnosti zákona o státní památkové péči se však věc stává kulturní památkou právní mocí rozhodnutí o prohlášení věci za kulturní památku. Z hlediska přechodného ustanovení v § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči je pro zachování statusu této věci jako kulturní památky relevantní pouze skutečnost, že ve vztahu k určité věci existoval ke dni 1.1.1988 zápis ve státních seznamech kulturních památek. Jinými slovy, „*u kulturních památek zapsaných do státních seznamů kulturních památek za účinnosti zákona o kulturních památkách zůstala památková ochrana zachována i po účinnosti zákona o státní památkové péči (tj. i po 1. 1. 1988), konkrétní obsah této ochrany se od 1. 1. 1988 řídil zákonem o státní památkové péči. U věcí, které splňovaly znaky vymezené v § 2 odst. 1 zákona o kulturních památkách a které tak byly za účinnosti daného zákona památkami, ale které nebyly za jeho účinnosti zapsány do státních seznamů kulturních památek, zanikl dnem 1. 1. 1988 status kulturní památky*“.
27. Správní orgány obou stupňů dospěly v projednávané věci k závěru, že nemovitost ve vlastnictví Ing. L. G., která byla v řízení o určení právního vztahu předmětem posouzení, byla zapsána do státních seznamů kulturních památek až 9.2.1989, tedy již za účinnosti zákona o státní památkové péči. Jak již bylo uvedeno výše, těžištěm přezkumu v tomto řízení je otázka účastenství žalobců v řízení o určení právního vztahu, nikoli přezkum věcného řešení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Soud proto pouze na okraj uvádí, že lze-li akceptovat zjištění ohledně data zápisu předmětné nemovitosti do seznamu kulturních památek, přičemž takové datum je z podkladů založených ve spisovém materiálu zřejmé, výsledek řízení o určení právního vztahu lze označit za jednoznačný, tj. že předmětná nemovitost nemá status kulturní památky, a to i přes její vedení ve veřejně přístupném seznamu kulturních památek, na které žalobci poukazovali; k tomu viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.4.2019, č.j. 5 As 309/2018-40 v obdobné věci, v němž soud shrnul, „*že tím, že v dané věci nedošlo k zápisu průčelí do státního seznamu kulturních památek ke dni 1. 1. 1988, nýbrž později dne 7. 2. 1989, znamená, že průčelí dle § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči nemohlo mít ke dni 1. 1. 1988 status kulturní památky*.“ A dále uvedl, že „*v době faktického provedení zápisu průčelí do státního seznamu již nebyly státní seznamy kulturních památek aktivním soupisem, jelikož dle § 46 zákona o státní památkové péči přestala platit i vyhláška č. 116/1959 Ú. l. o evidenci kulturních památek. Zároveň dle § 7 odst. 1 zákona o státní památkové péči vznikl nový Ústřední seznam kulturních památek, odlišný od dřívějších státních seznamů. Tudíž provedený zápis průčelí do již neaktivního seznamu byl ve své podstatě neplatným úkonem*“. K tomu nelze než dodat, že pokud správní orgány trvaly na památkové ochraně nemovitostí ve vlastnictví žalobců, nebyl takový postup založen na zákonném podkladě.

28. S ohledem na předmět řízení se soud nezabýval námitkami žalobců směřujícími proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve věci samé (vady výroku, absence věcného posouzení), resp. proti vedení řízení o určení právního vztahu (zda vůbec mělo být vedeno), neboť by se jednalo o ryze akademické pojednání. Tyto námitky nesouvisí s otázkou účastenství žalobců ve správním řízení, z něhož vzešlo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a nejsou tak způsobilé zvrátit zákonnost napadeného rozhodnutí, jehož jádrem je posouzení právě této otázky. Ve vztahu k těmto irrelevantním námitkám dle názoru soudu postačí poukázat na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.2.2018, č.j. 9 As 330/2016-192, v němž byl tento typ řízení ve vztahu k deklaraci věci kulturní památkou instruktivně rozebrán a s jehož závěry není rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v rozporu. Jen na okraj lze poznamenat, že nelze-li věc (z důvodu jejího včasného nezapsání do příslušné evidence) považovat za kulturní památku, nemůže být vedeno ani řízení o zrušení jejího prohlášení za kulturní památku, které žalobci navrhovali.
29. Soud rovněž neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo ve vazbě na řešenou otázku (účastenství žalobců v řízení) stiženo vadou nepřezkoumatelnosti, jak žalobci obecně namítali, a neshledal ani tvrzené porušení dalších zásad správního řízení (§ 2 odst. 1, § 3 správního řádu).
30. Soud tedy dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto obě žaloby podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovanému, jenž byl ve věci úspěšný, totiž žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.
32. Nad rámec nutného odůvodnění považuje soud za vhodné učinit ještě stručnou poznámku. Přístup orgánů státní památkové péče v případě domů ve vlastnictví žalobců (a dalších domů v rámci kolonie „Nový dům“) v předmětné lokalitě, k nimž bylo zjevně po dlouhou dobu přistupováno jako k památkově chráněným nemovitostem, je nutno hodnotit jako velmi nekonceptní. Orgány státní památkové péče nepojímaly ochranu kolonie domů „Nový dům“ (dle informačního systému Národního památkového ústavu se jednalo o 16 domů v několika skupinách), resp. jejich průčelí jako jeden celek či soubor, což zjevně mělo za následek skutečnost, že docházelo k jejich různým stavebním úpravám či přístavbám (k tomu srov. rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 20.11.2009, č.j. MK 10938/2009 OPP, veřejně přístupné v ústředním seznamu kulturních památek). Nedůslednost a nekonceptnost takové ochrany se postupem času projeví na jedné straně v oslabení zájmu na památkové ochraně těchto objektů a na straně druhé vede k právní nejistotě jejich vlastníků z hlediska jejich práv a povinností spjatých s památkovou ochranou. V zájmu nápravy tohoto deficitu by bylo nanejvýš žádoucí, aby ministerstvo kultury i bez návrhu či podnětu přistoupilo k celkovému zhodnocení všech objektů kolonie domů „Nový dům“ z hlediska jejich památkové ochrany, tedy posouzení toho, zda je na místě prohlásit tyto objekty, případně jejich části, za kulturní památku podle § 2 odst. 1 zákona o státní památkové péči.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. srpna 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu